

An abstract sculpture made of clay, featuring a central, elongated, and somewhat twisted form. The surface is heavily textured with visible cracks and is painted with various colors, including yellow, pink, blue, and orange. The overall shape is organic and fluid, with a central opening that creates a sense of depth and movement. The sculpture is set against a plain white background.

Nathalie Schnider-Lang

Schilderen met klei

Voor Nathalie Schnider-Lang is klei een materiaal waarmee ze heel direct kan werken, als een schilder, zonder ander gereedschap dan haar handen. Haar figuren zijn dan ook heel spontaan en direct. Het zijn haast geen personen, maar uitdrukkingen van emotie. Dat gevoel wordt nog versterkt door haar gebruik van lichte pastelkleuren, die de sculpturen een dromerige sfeer geven.

Nathalie Schnider-Lang (Zürich, CH, 1965) vormt haar figuren heel snel. Dat moet ook wel, want alleen met de hand werken maakt de klei gauw te droog. 'Ik doe het graag op die manier, want het is heel apart, net of ik een levend wezen in mijn handen heb. De mimiek en de beweging veranderen heel snel. Ik zie het stuk groeien.' Bij het maken van de vorm, probeert ze te bedenken hoe dat lichaam aan zou voelen. Wanneer het beweegt, danst, om-

◀ *Im Juli*, 2016, 16 x 58 x 23 cm ▼ *Am Meer*, 2016, 23,5 x 34 x 18 cm

armt, zich spant. Vanuit dat gevoel werkt ze verder. 'Ik duik als het ware in het wezen van de figuur, het lichaam van een fictief mens. Er komt dan een soort dialoog tot stand. Met de figuur, maar ook met het materiaal. Je kunt het misschien wel vergelijken met hoe een schrijver werkt, of een choreograaf. Die proberen ook het karakter en de stemming van hun personen te beschrijven, maar dan op een andere manier.' Het oppervlak krijgt met heel zachte klei een spontaan karakter, ook weer door alleen met de vingers te werken. 'Ik doe dat haast als een schilder, maar dan met klei.' Ten slotte is er het werkelijke beschilderen, met gekleurde engobes. Die mengt Nathalie, net als een schilder, op haar palet. Zachte pastelkleuren geven een vrouwelijke sfeer, licht en helder. Zwart gebruikt ze helemaal niet, dus er zijn geen harde contrasten. Dat schilderen ziet er ook spontaan uit, alsof het in een handomdraai gedaan is. Niets is minder waar: 'Ik onderschat het bijna altijd. Meestal heb ik er meer tijd voor nodig dan voor het modelleren. Met het risico dat ik alles weer verpest.'

Na het drogen worden de stukken niet eerst biscuit gebakken, maar gaan direct de zoutoven in, waarin ze tot 1100 °C gestookt worden. Het zout geeft net dat kleine beetje extra uitdrukking aan het eindresultaat.

Muziek

Licht en muziek zijn de belangrijkste bronnen van inspiratie voor Nathalie. Maar ook het contact met andere mensen. 'Als ik aan het werk ben, heb ik altijd muziek aan. Die begeleidt me bij de dialoog met het materiaal. Of leidt me zelfs, met een *ostinato* uit de Italiaanse renaissance of een vloeiend Perzisch ritme. Het kunnen heel verschillende atmosferen zijn, maar ze brengen me waar ik wezen moet, in de flow, een aparte wereld tussen heden en verleden. Het moment.'

Sensueel

Klei reageert meteen, op elke beweging, elke handeling. 'Dat vind ik er ook het mooie aan', zegt Nathalie. 'Het reageert ook op mijn stemming, vooral omdat ik alleen mijn vingers gebruik, er zit als het ware niets tussen dat de verbinding tussen de klei en mij verbreken kan.' Misschien komt dat ook wel door het magische gevoel tijdens een cursus in 1984, toen ze voor het eerst ging draaien. 'Ik was meteen verkocht. Het was gewoon een sensueel gevoel. En het verbond voor mij echt ambacht en kunst. Het ontwerpen van de dingen om je heen, geweldig.'

- ◀ *Flußaufwärts*, 2012, 86 x 41 x 61 cm
- ▲ *Ameleya*, 2016, 44 x 24 x 44 cm
- ▼ *Herzschmerz*, 2011, 25 x 22 x 11 cm

◀◀ *Frank (een fictief portret)*, 2013, 43 x 30 x 26 cm ◀ *Luise mit dem Zopf*, 2014, 45 x 34 x 31 cm
▶ *Vollmond*, 2016, 41 x 29 x 20 cm. Alle foto's bij dit hoofdstuk: Nathalie Schnider-Lang

Nathalie was al als zestienjarig meisje in Lugano naar de Kunstgewerbeschule geweest, een soort voorbereiding op de kunstacademie. Tijdens die opleiding leerde ze de eerste beginselen van tekenen, schilderen, beeldhouwen, fotografie, druktechniek en keramiek. Een cursus draaien volgde en al snel werd het eerste atelier ingericht. Naast gravures en schilderwerk, maakte Nathalie haar eerste sculpturen en vooral gebruiksgoed. 'In die tijd was mijn belangrijkste opdracht aan mezelf om mijn eigen weg te vinden. Welk materiaal past bij mij, welke techniek. Ik verslond alle boeken en tijdschriften die ik over keramiek te pakken kon krijgen. Soms kon ik de taal niet eens lezen... Internet was er natuurlijk nog niet. Ik las Leach en de glazuurbijbel van Matthes en probeerde van alles en nog

wat. En ja, dan is al snel het elektrische oventje niet goed genoeg meer, want er moet gereduceerd worden.' Of houtgestookt, zoals in La Borne, waar ze naartoe ging om het werk van Claude Varlan te ontdekken. *La Borne en feu* werd wel heel letterlijk, toen Nathalie er haar latere man Peter Lang ontmoette. Hij studeerde in Höhr-Grenzhausen en de opleiding daar leek ook voor haar een goed idee. Na de opleiding begonnen de twee een gezamenlijke productie van zoutgestookt gebruiksgoed in het Duitse Nördlingen.

Daar wonen en werken ze nog steeds. Met een nieuw concept: een winkel, een woonboetiek, waar zijn gebruiksgoed en haar sculpturen gecombineerd worden met ambachtelijk bestek, glas en textiel.